

זהר הקדוש

עם ביאור
הפֿתֿר והפֿכֿוד

פרשת תזריע + מעלת והפסד כוח הדיבור

במאמר זה יבואר גודל המעלה שיש לאדם כאשר הנשמה נפרדת ממנו כשהוא הולך בדרך טובה, ועוצם הפגם שיש לאדם כאשר הנשמה נפרדת ממנו כשהוא הולך בדרך רעה. ויבאר על פי סוד ענין הנשמה שעיקר הפגם בה הוא על ידי לשון הרע. ויבאר שיש כמה סוגי לשון הרע בקום ועשה ובשב ואל תעשה. וכן יבאר עוד ההפרש הפנימי שיש בין נגע טהור לטמא, וכן גודל הדינים שמעורר האדם על העולם על ידי מעשיו הרעים.

לעיל (מו). מבואר, כי רבי חייא רבי יוסי היו מהלכים בדרך, ופגשו באדם שפניו היו מנוגעים, ואמרו לו בודאי אתה איש חוטא, ובגלל כן אתה נגוע, והשיב להם שאם יתווכחו עם בניו בתורה יתוודע להם גודל ידיעתם בתורה, ובין כך באו בניו ופתחו בדברי תורה, ובתוך הדברים נתוודע לרבי חייא ורבי יוסי שאביהם המנוגע הוא איש צדיק, אלא שנתפס בעון בני עירו שזוללו בכבודו, ולא מיחה בהם. ומבואר שם שהצדיק עליו את הדין, ופתח עוד פעם בנו בדברי תורה, ולפיניו המשך דבריו.

תָּא חַזִּי - בּוּא וּרְאָה, בְּכָל זְמַנָּא דְהָאִי נִשְׁמַתָּא קַדִּישָׁא אֲתַדְבַּקַת בֵּיהּ בְּבֵר נֶשׁ - בכל זמן שהנשמה הקדושה נדבקת באדם, יש לו לאדם ארבע מעלות. האחת, **רְחִימָא הוּא דְמֵאֲרִיָּה -** הוא אהובו של קונו. השניה, **כְּמָה נְטוּרִין נְטִרִין לִיהּ מִכָּל סְטִרִין -** הרבה שמירות של מלאכים שומרים אותו מכל סוגי הפגעים שבכל הצדדים. השלישית, **רְשִׁימָא הוּא לְטַב לְעֵילָא וְתַתָּא -** רשום הוא ומיוחד לטובה יותר משאר הצדיקים למעלה בעולם העליון, ולמטה בעולם הזה. הרביעית, **וּשְׂכִינְתָּא קַדִּישָׁא שְׂרִיא עֲלוּי -** והשכינה הקדושה שורה בעיקר עליו.

לאחר שביאר את המעלות שהאדם זוכה על ידי שורה בו הנשמה הקדושה, מבאר שהנשמה נפרדת מן הנוטה מהדרך הטובה, ו**בְּזַמְנָא דְאִיהּ אֲסִי אֲרַחוּי -** ובזמן שהוא נוטה מדרך הישר, **שְׂכִינְתָּא אֲסַתְלַקַת מִנְיָה -** השכינה מסתלקת ממנו ואינה שורה עליו, ובכך נאבדת ממנו המעלה הרביעית, וכן כל שאר המעלות שנמנו למעלה. ו**נִשְׁמַתָּא קַדִּישָׁא לֹא אֲתַדְבַּקַת בֵּיהּ -** והנשמה הקדושה אינה נדבקת בו עוד.

ומבאר מה הם התוצאות מכך שנשמתו נפרדת ממנו.

וּמִסְטָרָא דְחַוְיָא בִּישָׁא תְקִיפָא - ומן הצד של הנחש הרע החזק,

שהוא הסטרא אחרא, **אֲתַעֵר רֹחָא חַד דְשֵׁט וְאֶזֶל בְּעֵלְמָא -** מתעוררת רוח

טומאה אחת המשוטטת והולכת בעולם, ושורה על האדם הזה תחת נשמתו הקדושה שהסתלקה ממנו לאחר שנטה מדרך הטוב, כי עד שלא תמצא מקום כזה אין לה מנוחה, כיון **דְלֹא שְׂרִיא אֲלָא בְּאֲתֵר דְקַדוּשָׁה עֲלָאָה אֲסַתְלַקַת מִתַּמְן -** שרוח הטומאה אינה שורה אלא במקום שהקדושה העליונה הסתלקה משם, לכן שורה רוח טומאה על אדם זה שהסתלקה נשמתו הקדושה.

וּכְדִין - ואז, על ידי ששרתה עליו רוח טומאה, נטמא ונפגם הגוף ביותר כפי מה שמושך עליו את רוח הטומאה. ותחילה **אֲסַתָּא בֵּר נֶשׁ -** נטמא גוף האדם בכללותו. ואחר כך מוספת רוח הטומאה להשתרש בו **וְאֲתַפְגִּים בְּבִשְׂרִיָּה -** ונפגם בבשרו בסתר. עד אשר נפגם גם **בְּחַיּוּזוּ דְאֲנָפוּי בְּכָלְא -** בכל מראה פניו.

ועתה יבאר בפרטות איזה פגם פוגם בעצם מהות הנשמה אשר בכך גורם לכל הקלקולים שנמנו למעלה, והוא מבארו על פי מה שהקדים בתחילת דבריו כי נפש האדם נמשכת מן החכמה על ידי הבינה.

וְתָא חַזִּי - ובא וראה, **בְּגִין דְהָאִי -** מאחר וחיות האדם הנקראת **'נֶפֶשׁ חַיָּה' אִיהּ קַדִּישָׁא עֲלָאָה -** היא קדושה עליונה, כלומר שורשה היא בחכמה הנקראת 'קודש', לכן **כִּד אֲרַעָא קַדִּישָׁא מְשַׁכָּא לָהּ -** כאשר הארץ הקדושה שהיא הבינה ממשכת אותה למטה, משום כך **וְאֲתַכְלִילַת בְּגִוּוָה -** והיא נכללת ומתפשטת בכל בחינות הבינה, כי רק כאשר תתכלל ותתפשט בכל בחינות הבינה תוכל הבינה להמציאה למטה. ובהיות נפש האדם בבחינת הבינה, כלומר בחינת הנפש שבבינה, **כִּדִּין קָרִינוּ לָהּ -** אז קוראים אנו לה בשם **'נִשְׁמָה'**, כי הנשמה היא בבחינת הבינה.

ומבאר למה זוכה הנשמה להקראות על שם הבינה, כיון שהיא נמשכת מן החכמה והבינה, יותר מן הרוח והנפש.

וְדָא - ובחינה זו, שהיא הנפש שבבחינת הבינה הנקראת 'נשמה', היא זאת **דְסַלְקָא לְעֵילָא -** העולה למעלה, **וּמְמַלְלָא קַמִּי מְלַכָּא קַדִּישָׁא -** ומדברת לפני המלך הקדוש ברוך הוא, **וְעֵיילָא בְּכָל תַּרְעִין וְלִית דִּימְחִי בִידְהָא -** ונכנסת בכל שערי ההיכלות ואין מי שמוחה בידיה, כיון שהיא עומדת בבינה ושורשה בחכמה שהם המוחין העליונים. **וְעַל דָּא -** ועל כך שרק היא יכולה לדבר לפני הקדוש ברוך הוא, לכן **אֲתַקְרִי רַק הַנְּשָׁמָה 'רוֹחָא מִמְלָא' -** רוח מדברת, **דְּהָא -** שהרי **כִּל שְׂאָר נַפְשָׁתָא -** הנפשות, כלומר חלקי הנפש הנמשכים בספירות שלמטה מן הבינה שהם בחינות רוח ונפש, **לִית לֹון רִשׁוּ לְמַלְלָא קַמִּי מְלַכָּא -** אין להם רשות לדבר לפני המלך הקדוש ברוך הוא, **בֵּר הָאִי -** חוץ מן הנשמה, כיון שאינם עומדים במדרגות המוחין העליונים.

כיון שהתבאר כי כוח הדיבור הוא מבחינת נשמה, יבאר עוצם הפגם שגורם לה על ידי דיבורים רעים.

וְעַל דָּא - ועל כך שכוח הדיבור בא מן הנשמה, לכן **אוּרְיָתָא אֲכַרְיָת וְאֲמַרַת -** התורה מכרזת ואומרת לאדם, לאמר **'נְצוּר לְשׁוֹנָף מַרְעַ וּשְׂפָמִיָּד מִדְּבַר מְרָמָה' (תהלים לד יד), וְכַתִּיב (משלי כא כג) 'שׁוּמֵר פִּי וּלְשׁוֹנוֹ' וְגו', בְּגִין דְּאִי שְׂפּוֹתֶיהּ וְלִישְׁנֶיהּ מְמַלְלִין מְלִין בִּישׁוּן, אִינּוּן מְלִין סְלִקוּן לְעֵילָא, וּבְשַׁעְתָּא דְסַלְקוּן, בְּלֹא מְכַרְיִין וְאֲמַרִין, אֲסַתְלַקוּ מִסּוֹחַרְיָנִיהּ דְמַלְה בִּישָׁא דְפִלְגִיָּא, פִּנּוּן אֲתֵר לְאֲרַחֲיָה דְחַוְיָא תְקִיפָא. כִּדִּין נִשְׁמַתָּא קַדִּישָׁא אֲתַעֵבְרָא מִנְיָה וְאֲסַתְלַקַת, וְלֹא יִנְלָא לְמַלְלָא, כְּמָה דְאֵת אֲמַר (תהלים לט ג) 'נְאֻלַמְתִּי דוּמִיָּה חַחֲשִׁיתִי מִטּוֹב'.**

וְלִישְׁנֶיהּ מְמַלְלִין מְלִין בִּישׁוּן - כיון שאם שפתו ולשונו מדברים דיבורים רעים, **אִינּוּן מְלִין סְלִקוּן לְעֵילָא -** אלו הדיבורים עולים למעלה, **וּבְשַׁעְתָּא דְסַלְקוּן -** ובשעה שעולים, **כִּלָּא מְכַרְיִין וְאֲמַרִין -** הכל מכריזים ואומרים, **אֲסַתְלַקוּ מִסּוֹחַרְיָנִיהּ דְמַלְה בִּישָׁא דְפִלְגִיָּא -** הסתלקו מסיבת הדיבור הרע שדיבר פלוני, **פִּנּוּן אֲתֵר לְאֲרַחֲיָה דְחַוְיָא תְקִיפָא -** פנו מקום שגורם של הנחש החזק, שהוא הסטרא אחרא. **כִּדִּין נִשְׁמַתָּא קַדִּישָׁא אֲתַעֵבְרָא מִנְיָה וְאֲסַתְלַקַת -** ואז הנשמה הקדושה מסתלקת ועוברת ממנו, ואז שורה עליו רוח הטומאה, **וְלֹא יִכְלָא לְמַלְלָא -** ואין הנשמה יכולה לדבר לפני הקדוש ברוך הוא, **כְּמָה דְאֵת אֲמַר -** כמו שנאמר (תהלים לט ג) **'נְאֻלַמְתִּי דוּמִיָּה חַחֲשִׁיתִי מִטּוֹב'**, ומשמעו, שאיבדתי כוח הדיבור לפני הקדוש ברוך הוא ונעשיתי 'כאילם', מחמת

'שהחשיתי' מלדבר דברים 'טובים'. **וְהָיָה נִשְׁמָתָא סִלְקָא בְּכַסּוּפָא בְּעָאקוּ דְכָלְא** - והנשמה היא עולה בבושה, וכולם דוחקים אותה מכל הצדדים, **וְלֹא יִהְיִין לָהּ אֲתֵר בְּמַלְקָדְמִין** - ואין נותנים לה מקום לעלות למעלה כמו שהיה לה קודם שדיבר האדם דיבורים רעים.

ובזה מבאר את הפסוק 'שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו'.

וְעַל דָּא כְּתִיב - וְעַל כֵּן כְּתוּב 'שׁוֹמֵר פִּי וּלְשׁוֹנוֹ שׁוֹמֵר מִצְרוֹת נַפְשׁוֹ' ומפרש, 'שומר מצרות' שמייע אל 'נפשו' שהיא נשמתו ודאי. וצרות אלו הם, כי **הָיָה דְהוּת מַמְלָא** - שהיתה מדברת לפני הקדוש ברוך הוא, שהיא הנשמה, **אֲתַעְבִּידַת מִשְׁתּוּקָא** - נעשתה עתה שותקת, **בְּגִין מְלוּלָא בִישָׂא** - בגלל הדיבור הרע שדיבר האדם.

ומבאר מה נעשה עם הדיבור הרע שיצא מן האדם.

וְכַדִּין חוּיָא אֲזַדְמֵן - ואז מזדמן הנחש שהוא הסטרא אחרא, לקבל את הדיבור הרע, כיון **דְכָלְא לְאֲתֵרִיהּ אֲתַהֲדֵר** - שהכל חוזר למקומו, ומאחר והנחש הוא שורש הלשון הרע, לכן עולה הדיבור הרע למקומו אצל הנחש. **וְכַד הָיָה מְלָה בִישָׂא סִלְקָא בְּאוּרְחִין יְדִיעֵן** - וכאשר אותו הדיבור הרע עולה למעלה בדרכים הידועות, **וְשֹׂאֲרֵי קַמִּיהּ דְחוּיָא תְּקִיפָא** - ושורה לפני הנחש החזק, שהוא הסטרא אחרא, **כְּמָה רוּחוֹת רִוְחִין מִתְעַרְוּ בְּעֵלְמָא** - כמה רוחות רעות מתעררות בגללו בעולם, **וְרוּחָא נִתְחַתַּמְהוּא סְטֵרָא** - ורוח טמאה יורדת מהסטרא אחרא, **וְאֲשֵׁכַּח דְהָוָא בְּרַ נִשְׁ אֲתַעֵר לִיהּ בְּמֵלָה בִישָׂא** - ומוצאת שאותו אדם עורך אותו הרוח על ידי הלשון הרע שדיבר, **וְהָא - וְהַנְשָׁמָה שֶׁבְּחִינַת 'רוּחָא מְמַלְא' קַדִּישָׁא** - הקדושה, **אֲתַעְבֵּרָא מִנְיָה** - נסתלקה ממנו, **כְּדִין - אַז, כְּאִשֶׁר מִצָּאָה מְקוּם פְּנִי מִן הַקְּדוּשָׁה, שְׂרִיָּא עֲלוּי, וְסָאִיב לִיהּ - שׁוֹרָה עַל הָאָדָם, וּמִטְמָאֵת אוֹתוֹ, וְכַדִּין הוּא סְגִיר - וְאִז נַעֲשֶׂה הָאָדָם מִצְוֹרַע.**

מלבד מה שהמדבר דיבורים רעים בפועל לוקה בצרעת, יבאר כי כן הוא גם למי שנמנע מלדבר דיבורים טובים.

כְּמָה דְעוֹנֵשָׂא דְהָאִי בְּרַ נִשְׁ בְּגִין מְלָה בִישָׂא - כפי שנענש האדם על דיבור רע, **כְּפֵּה עוֹנֵשִׂיָהּ** - הוא נענש גם בגין **מְלָה טְבָא דְקָאֲתִי לִידֵיהּ, וְיִכִּיל לְמַלְלָא וְלֹא מְלִיל** - בגלל דיבור טוב שבא לידו, והיה יכול לאמרו ולא אמרו. והטעם שנענש גם על דיבורים טובים שנמנע מלדבר הוא, **בְּגִין דְּפָגִים** - כיון שבכך הוא פוגם למה הוא 'רוחא ממללא' שהיא הנשמה, כיון **דְּהָיָה אֲתַתְּקַנַּת לְמַלְלָא לְעֵילָא** - שהנשמה נועדה ונתקנה כדי שתדבר למעלה לפני הקדוש ברוך הוא, **וּלְמַלְלָא לְתַתָּא** - ולדבר למטה דיבורים טובים, **וְכָלְא** - וכל הדיבורים שנועדה לדבר הם רק דברים בקדושה.

ומוסיף שהנמנע מלהוכיח את חברו גם כן נלקה בצרעת. ומוסיף, **כָּל שְׂכֵן** שהוא פוגם בנשמתו **אִי עֲמָא אֲזִלִּין בְּאוּרְחָא עֲקִימָא** - אם רואה את העם שהולכים בדרך עקום, **וְהוּא יִכִּיל לְמַלְלָא לָהּ וּלְאֲוֹכְחָא לָהּ** - והוא יכול לדבר אליהם ולהוכיח אותם, **וְשִׁתִּיק וְלֹא מְלִיל**

- ושותק ואינו מדבר עמהם דברי תוכחה כדי להחזירם למוטב, כל שכן שנענש, **כְּמָה דְאִמְיָא דְכְּתִיב** - כמו שאמרתי פירוש הכתוב **'נְאֻלְמַתִּי דוּמִיָּה הַחֲשִׁיתִי מִטוֹב וּכְאֲבִי נַעֲפֵר'**, שעל ידי שדיבר דיבורים רעים נסתלק ממנו בחינת 'רוח ממללא', וכן הוא גם כאשר נמנע מלדבר דברי תוכחה. ומפרש, כי **'כְּאֲבִי נַעֲפֵר'**, פירושו שנעכר **בְּמַכְתְּשֵׁין דְּמַסְאֲבוּתָא** - בנגועי הטומאה.

ומפרש שדוד המלך אמר על עצמו את הפסוק **'נְאֻלְמַתִּי דוּמִיָּה הַחֲשִׁיתִי מִטוֹב וּכְאֲבִי נַעֲפֵר'**, מפני שלא הוכיח את חבריו.

וְדָא - פסוק זה **'נְאֻלְמַתִּי דוּמִיָּה הַחֲשִׁיתִי מִטוֹב וּכְאֲבִי נַעֲפֵר'**, הוא **דְאָמַר** - הוא מה שאמר **דָּוִד** (דף מז ע"א) **מְלָכָא** על עצמו, כי אמר **אֲלֵקִי בְּהָאִי** - אהיה לוקה בצרעת, מפני שלא הוכיח את בני דורו שהלבינו פניו. ומוכיח שעל עצמו אמר דוד כן, שהרי מצינו שדוד התפלל, **וְאֲתַפְּנִי מִנְיָה** - ונרפא מן הצרעת, **דְּכְתִיב** - שנאמר (שם כה טז) **'פְּנֵה אֵלַי וְחַנּוּנִי'**, ומפרש, מהו הכוונה בלשון **'פְּנֵה אֵלַי'**, ומפרש שמשמעו הוא **כְּמָה דְאֵתָא אָמַר** - כמו שנאמר (במדבר יב י) **'וְהִנֵּה מִרְיָם מִצְרַעַת פְּשָׁלָךְ וַיִּפְּן אֶרְחוֹן אֶל מִרְיָם וְהִנֵּה מִצְרַעַת'**, הרי שלשון 'ויפן' נאמר בענין צרעת, ולכן 'פנה אלי' שאמר דוד היינו שהתפלל שיירפא מצרעתו.

ועתה חזור לסיפור המעשה שהתחיל לעיל בזהר (מז).

נִתְחַו - יִרְדוּ רַבִּי חֲיִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי מִן הַחֲמור, וַיִּשְׁקוּהוּ לְאוֹתוֹ אָדָם הַמְּנוּגָע, אֲזַדְוּגוּ כָּל הָהוּא אוּרְחָא כְּחֵדָא - ונתחברו והלכו יחד עמו ועם בניו בכל הדרך ההוא. **קָרָא רַבִּי חֲיִיָּא עֲלֵיהוּ** - עליהם **'וְאַרְח צְדִיקִים כְּאוֹר נֶגְהַ הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד נִכּוֹן הַיּוֹם'** (משלי ד יח).

רבי יוסי מפרש מה היה רואה הכהן בפנימיות ההפרש בין געע טהור לטמא.

כתוב (ויקרא יג ט) **'נִגַע צִרְעַת פִּי תִהְיֶה בְּאָדָם וְהוּבָא אֵל הַכֹּהֵן. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הָאִי - זֶה הַנִּגַע, כָּל גּוֹזִינ דִּילִיָּה אֲתַעֲרוּ בְּהוּ חֲבֵרִיָּא** - כל מראותיו התעוררו החברים לדון בהם, **וְכִהְנָא הוּהוּ יָדַע בְּהוּ** - והכהן היה יודע בהם **לְדַכֵּיא** - לטהר אותו אם הוא מראה טהור, **וּלְמַסְאָבָא** - או לטמא אותו. כי הכהן **הוּהוּ יָדַע** - היה יודע אם הוא געע טהור אשר **אֵינּוֹן דְּהוּוּ יִסְרוּן דְּרַחֲמִיּוּתָא** - אלו נגעים שהם ייסורים של אהבה, או אם הם נגעים טמאים אשר **אֵינּוֹן דְּאֲשִׁתְּכַחוּ בְּמָאן דְּמָאִים בִּיהּ מְאָרִיָּה, וְרַחֲמִיק בִּיהּ** - שאלו נמצאו אצל מי שקונו מואס בו, והוא רחוק ממנו, **דְּהָא לְפּוּם אֲרַחוּי דְּבֵר נִשְׁ גְּרִים נִגַע בְּעֵלְמָא** - שהרי לפי דרכיו של האדם גורם להביא עליו געע טהור או טמא, וכזאת משפיע גם על כל העולם.

וְהָיָה נִשְׁמָתָא סִלְקָא בְּכַסּוּפָא בְּעָאקוּ דְכָלְא, וְלֹא יִהְיִין לָהּ אֲתֵר בְּמַלְקָדְמִין.

וְעַל דָּא כְּתִיב 'שׁוֹמֵר פִּי וּלְשׁוֹנוֹ שׁוֹמֵר מִצְרוֹת נַפְשׁוֹ'. נְפִשׁוֹ. 'נַפְשׁוֹ' וְדָא. תְּחִיָּא דְהוּת מַמְלָא, אֲתַעְבִּידַת מִשְׁתּוּקָא, בְּגִין מְלוּלָא בִישָׂא.

וְכַדִּין חוּיָא אֲזַדְמֵן, דְכָלְא לְאֲתֵרִיהּ אֲתַהֲדֵר, וְכַד תְּחִיָּא מְלָה בִישָׂא סִלְקָא בְּאוּרְחִין יְדִיעֵן, וְשֹׂאֲרֵי קַמִּיהּ דְחוּיָא תְּקִיפָא, כְּמָה רוּחוֹת רִוְחִין מִתְעַרְוּ בְּעֵלְמָא, וְרוּחָא נִתְחַתַּמְהוּא סְטֵרָא, וְאֲשֵׁכַּח דְהָוָא בְּרַ נִשְׁ אֲתַעֵר לִיהּ בְּמֵלָה בִישָׂא, וְהָא 'רוּחָא מְמַלְלָא' קַדִּישָׁא אֲתַעְבֵּרָא מִנְיָה, כְּדִין שְׂרִיָּא עֲלוּי וְסָאִיב לִיהּ, וְכַדִּין הוּא סְגִיר.

כְּמָה דְעוֹנֵשָׂא דְהָאִי בְּרַ נִשְׁ בְּגִין מְלָה בִישָׂא, כְּפֵּה עוֹנֵשִׂיָהּ בְּגִין מְלָה טְבָא דְקָאֲתִי לִידֵיהּ, וְיִכִּיל לְמַלְלָא וְלֹא מְלִיל. בְּגִין דְּפָגִים לְהָהוּא 'רוּחָא מְמַלְלָא', דְּהָיָה אֲתַתְּקַנַּת לְמַלְלָא לְעֵילָא, וּלְמַלְלָא לְתַתָּא, וְכָלְא בְּקַדוּשָׁה.

כָּל שְׂכֵן אִי עֲמָא אֲזִלִּין בְּאוּרְחָא עֲקִימָא, וְהוּא יִכִּיל לְמַלְלָא לָהּ וּלְאֲוֹכְחָא לָהּ, וְשִׁתִּיק וְלֹא מְלִיל, כְּמָה דְאִמְיָא דְכְּתִיב, 'נְאֻלְמַתִּי דוּמִיָּה הַחֲשִׁיתִי מִטוֹב וּכְאֲבִי נַעֲפֵר'. 'נַעֲפֵר' בְּמַכְתְּשֵׁין דְּמַסְאֲבוּתָא.

וְדָא הוּא דְאָמַר דָּוִד מְלָכָא, אֲלֵקִי בְּהָאִי, וְאֲתַפְּנִי מִנְיָה, דְּכְתִיב (שם כה טז) 'פְּנֵה אֵלַי וְחַנּוּנִי', מְהוּ 'פְּנֵה אֵלַי'. כְּמָה דְאֵתָא אָמַר (במדבר יב י) 'וַיִּפְּן אֶרְחוֹן. נִתְחַו רַבִּי חֲיִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי וַיִּשְׁקוּהוּ. אֲזַדְוּגוּ כָּל הָהוּא אוּרְחָא כְּחֵדָא. קָרָא רַבִּי חֲיִיָּא עֲלֵיהוּ 'וְאַרְח צְדִיקִים כְּאוֹר נֶגְהַ הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד נִכּוֹן הַיּוֹם' (משלי ד יח).

'נִגַע צִרְעַת פִּי תִהְיֶה בְּאָדָם וְהוּבָא אֵל הַכֹּהֵן' (ויקרא יג ט). אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הָאִי 'נִגַע', כָּל גּוֹזִינ דִּילִיָּה אֲתַעֲרוּ בְּהוּ חֲבֵרִיָּא, וְכִהְנָא הוּהוּ יָדַע בְּהוּ לְדַכֵּיא וּלְמַסְאָבָא. הוּהוּ יָדַע, אֵינּוֹן דְּהוּוּ יִסְרוּן דְּרַחֲמִיּוּתָא, אוֹ אֵינּוֹן דְּאֲשִׁתְּכַחוּ בְּמָאן דְּמָאִים בִּיהּ מְאָרִיָּה, וְרַחֲמִיק בִּיהּ, דְּהָא לְפּוּם אֲרַחוּי דְּבֵר נִשְׁ גְּרִים נִגַע בְּעֵלְמָא.

נפשי צמאה לדעת כל רז סודך

זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והנבוא" >

ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומד, עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים

